

[Socialministeren.]

i det andet Ting stillede et Ændringsforslag, hvorved man begrænsede Lovforslagets Omraade til at omfatte Kokke, Tjenere og Musikere. Jeg har imidlertid den Opfattelse, som jeg ogsaa gav Udtryk for, at denne Deling i Praksis vil vise sig at være meget uheldig, og at den ogsaa af den Grund vil være mindre rimelig, at de forholdsvis stærkere organiserede Kokke og Tjenere for saa vidt lettere er i Stand til at klare sig over for den private Arbejdsanvisning, medens de som oftest uorganiserede, der hører til Køkkenpersonalet, ikke saa let er i Stand til det; de har ikke nogen Organisation i Ryggen, som kan varetage deres Interesser. Det er saa meget mere begrundet at medtage dem, fordi de hver eneste Gang, de skal skifte Plads — og det sker for manges Vedkommende ret ofte, da Restaurationsindustrien for store Omraaders Vedkommende er en udpræget Sæsonindustri —, maa indbetale deres Afgift, en Afgift, som de i mange Tilfælde fortsat maa betale i al den Tid, de har det paagældende Arbejde.

Alt det, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds anførte til Forsvar for Gennemførelsen af den langt, langt mere omfattende Lov, der blev gennemført for 5 Aar siden, kunde det ærede Medlem ogsaa have anvendt i Dag til Forsvar for den Udvidelse, der her finder Sted, og som er begrænset til de ganske bestemte Omraader, for hvilke der er rettet Henstilling til Ministeriet om at faa Loven gjort gældende.

A. Johansen: Over for de Bemærkninger, der er fremsat saavel af den ærede Ordfører for Venstre som af den ærede Ordfører for det konservative Parti, vil jeg gerne fremhæve, at det ikke er den offentlige Arbejdsanvisning, der her forhandles om, det er om Tilsynet med den private Arbejdsanvisning, og selv om man elsker den private Arbejdsanvisning i nok saa høj Grad, er der sikkert intet ansvarligt Menneske, der har noget imod, at den kommer under Tilsyn. Andet og mere handler dette Lovforslag ikke om, og hvis der er Omraader, hvor Tilsyn paakræves, synes jeg, det er meget naturligt, at man i Overensstemmelse med den gældende Lovs Forudsætninger tiltræder det.

Jeg skal lade Bemærkningerne om Fagforeningsinteresserne, der plejes, ligge; de er fremført saa ofte. Jeg vil gerne sætte dem i Forbindelse med en Udtalelse af det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, nemlig denne: hvorfor søger saa mange arbejdsløse de private Arbejdsanvisningskontorer? Ja,

jeg skal prøve paa at svare paa det, for saa vidt angaar den Kreds af arbejdsløshedsforsikrede, der er saa høj præmierede og begunstigede i alle Retninger. Jeg ved meget godt, at mange Medlemmer af Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse, der sidder med deres høje Begunstigelser og Privilegier og bliver passet og plejet i alle Ender og Kanter, baade søger den offentlige Arbejdsanvisning og den private; der er en hel Del af dem, der gaar saa vidt, at de ogsaa løber efter den Arbejdsanvisning, som rene Svindlere iværksætter for at tjene Penge paa de arbejdsløse. Det er Trangen til at faa noget at bestille, der her gør sig gældende. Dette er Svaret paa det ærede Medlems Spørgsmaal. De arbejdsløse er paa Jagt alle Vegne for at faa noget at bestille.

Hvad Afgifterne angaar — jeg gik ikke stærkt ind paa det i min første Udtalelse —, staar det for mig som ganske urimeligt, at private Engageringsbureauer ikke alene tager Betaling for den Bistand, de yder ved at skaffe den paagældende en Plads, en Betaling, som sættes i et vist Forhold til de Lønningsvilkaar, der kan opnaas, men endogsaa gør den evigvarende. Dette synes jeg er meget vanskeligt at forsvare, og det minder mig om noget, som Offentligheden har taget stærkt til Genmæle imod, nemlig dette, at naar visse Forfattere i deres Gennembrudstid faar Støtte af en Forlagsvirksomhed, tvinges de til at gaa ind paa en næsten evigvarende Kontrakt. Der er mange meget talentfulde Forfattere og Kunstnere, som paa den Maade er blevet bundet gennem det meste af deres Tid for al den Produktion, de har leveret. Jeg tror, der har været en almindelig Forargelse over dette blandt Publikum, og jeg synes, at en lignende Forargelse er paa sin Plads, naar Engageringsbureauer bruger den samme Fremgangsmaade.

Endelig vil jeg blot med Hensyn til Kritikken af, hvad det andet høje Ting har gjort, sige, at denne Kritik ikke rammer mit Partis Ordfører i det andet høje Ting. Det var det samlede Udvalg, der var enigt om at sende Lovforslaget til Landstinget for at faa det sidst rejste Spørgsmaal behandlet færdigt. Altsaa, den af det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen) rejste Kritik rammer ogsaa hans egne Partifæller i Folketinget.

Stensballe: Enten har den højtærede Minister misforstaaet mig, eller ogsaa har jeg talt utydeligt. Jeg vendte mig nemlig ikke mod Udvidelsen af Loven. Det ligger i Sagens Natur, at naar der sker Misbrug